

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance, v právní věci žalobkyně: **PhDr. H. P.**, zastoupené JUDr. Janou Kašpárkovou, advokátkou v Olomouci, Blanická 917/19, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské náměstí 1, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2006, čj. 5783/2006, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 11. 2008, čj. 10 Ca 114/2008 - 94,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Odměna advokátky JUDr. Jany Kašpárkové **se určuje** částkou 8640 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 8. 2006, čj. 5783/2006, zamítl odvolání žalobkyně proti usnesení Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru kultury a památkové péče, ze dne 3. 4. 2006, čj. KUOK 37044/2006. Správní orgán I. stupně uložil žalobkyni povinnost strpět provedení důkazu ohledáním bytu, jehož je nájemkyní. Nutnost provedení důkazu vyvstala v řízení o žádosti o vydání stanoviska podle § 14 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, neboť bylo třeba zjistit skutečný rozsah škod způsobených zamrznutím a následným prasknutím těles a rozvodů topného a vodovodního systému v bytě užívaném žalobkyní v národní kulturní památce hrad B.

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze. Namítla, že žalovaný nesplnil povinnost podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť nedostala možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Uvedla, že se žalovaný dostatečně nezabýval vzájemnou vazbou čl. 12 odst. 1 a čl. 35 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“). Žalovaný se nevypořádal s otázkou, zda žalobkyně působí ohrožení a poškození národní kulturní památky. V případě, že žalobkyně by byla shledána tímto původcem, bylo by třeba posoudit, zda je toto nebezpečí větší než „míra stanovená zákonem“.

Žalobkyně nezpůsobila stav, který si vyžádal ohledání a není původcem ohrožení a poškození. Žalovaný se rovněž nevypořádal s námitkou nejasného vymezení předmětu ohledání ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Nemovitost a jednotlivé prostory v ní jsou neurčitě označeny. Odkázala na judikaturu Vrchního soudu v Praze s tím, že nemovitost musí být specifikována tak, jak je v době rozhodnutí zapsána v katastru nemovitostí. Z výroku rozhodnutí musí být patrné, co je předmětem rozhodování. Namítla rovněž, že se žalovaný nevypořádal s navrženými důkazy. Napadenému rozhodnutí také vytkla, že žalovaný používá termíny, které nemají oporu v textu zákona. Žalovaný se dále nevypořádal s tím, zda není důkaz ohledáním pro dokazování nadbytečný, pokud jiné důkazy poskytují dostatečné podklady pro rozhodnutí. Žalobkyně měla výhrady k formální stránce rozhodnutí (rozhodnutí neobsahuje doložku „vypraveno dne“ a nebylo doručeno Národnímú památkovému ústavu).

Městský soud v Praze zamítl žalobu rozsudkem ze dne 18. 11. 2008. Uvedl, že žalovaný v odvolacím řízení nedoplnil důkazní řízení a za této situace by trvání na umožnění seznámit se s podklady rozhodnutí bylo zcela neadekvátní. K námitce stěžovatelky o aplikaci čl. 12 odst. 1 a čl. 35 odst. 3 Listiny konstatoval, že žalovaný ve svém rozhodnutí uzavřel, že mezi těmito články Listiny není rozpor. Uvedl, že nedotknutelnost obydlí je limitována správním řádem a správní orgány postupovaly v souladu s § 54 správního řádu. Podpůrně poukázal na povinnosti nájemce vůči pronajímateli, které také představují prolomení ochrany nedotknutelnosti obydlí. Zdůraznil, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem a nařídily provedení důkazu ohledáním za účelem zjištění škod z havárie. Provedení daného důkazu bylo v řízení odůvodněné. Souhlasil se žalobkyní v tom, že správní orgán I. stupně nepopsal pregnantně prostory bytu, jehož je žalobkyně nájemkyní. Výrok správní rozhodnutí však považoval za dostatečně konkrétní a adresát rozhodnutí nemohl mít pochybnosti, o jaké prostory se jedná. K důkazním návrhům (provedení výslechu svědka JUDr. M. a znaleckého posudku z oboru ústavního práva) uvedl, že s těmito návrhy nemohla být žalobkyně úspěšná. Provedení dalších důkazů nebylo namíste a znamenalo by pouze oddálení vydání rozhodnutí. Žalovaný zcela oprávněně na provedení navržených důkazů nepřistoupil. V napadeném rozhodnutí sice opomněl uvést důvody, pro které navržené důkazy neprovedl, avšak městský soud neshledal toto pochybení důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Nedůvodnými byly i námitky, že žalovaný používá termíny, které správní řád nezná, a že „průvodní zpráva“ představuje další důkazní prostředek. Nepřisvědčil ani námitce, že provedení důkazu ohledáním bylo nadbytečné s ohledem na stanovisko Krajského úřadu Olomouckého kraje k obnově národní kulturní památky. Zdůraznil, že smyslem provedení důkazu ohledáním je zjištění skutkového stavu, tedy rozsahu škod z havárie. Jestliže Krajský úřad Olomouckého kraje vydal stanovisko k obnově národní kulturní památky hrad B., nesvědčí to samo o sobě o nadbytečnosti provedení důkazu. Nedůvodnými shledal i námitky, jimiž žalobkyně brojila proti formálním vadám rozhodnutí.

Žalobkyně (stěžovatelka) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle stěžovatelky městský soud nesprávně posoudil vzájemnou vazbu čl. 12 odst. 1 a 3 a čl. 35 odst. 3 Listiny. Ohledání na místě samém nepřipustně zasahuje do práva stěžovatelky na nedotknutelnost obydlí podle čl. 12 odst. 1 Listiny. Soud se nezabýval tím, zda jsou naplněny okolnosti stanovené v čl. 35 odst. 3 Listiny, přestože o tento článek opřel přípustnost zásahu do práva stěžovatelky. Použití čl. 12 odst. 3 Listiny není podle stěžovatelky namíste, neboť se v tomto případě nejednalo o ochranu života nebo zdraví osob, ani o ochranu práv a svobod druhých či odvracení závažného ohrožení veřejné bezpečnosti a pořádku. Stěžovatelka nezpůsobila stav, který si vyžádal provedení ohledání. Není tak původcem ohrožení kulturní památky a žalovaný to v řízení neprokázal. Povinnosti nájemce stěžovatelka vždy plnila a předmětná havárie byla zapříčiněna nedbalostí pronajímatele v zimním období. Argumentaci soudu ustanovením § 668 odst. 1 občanského zákoníku považovala za irelevantní. Základní podmínky pro uplatnění čl. 35 odst. 3 Listiny nebyly

naplněny. Městský soud se s námitkami stěžovatelky nevypořádal. Proto je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů.

Namítla, že není nájemkyní bytu ve 2. NP v pravé části předhradí hradu B. Městský soud se nevypořádal s jejími námitkami opřeny o judikaturu, podle které musí být nemovitost specifikována tak, jak je v době rozhodnutí zapsána v katastru nemovitostí.

Bylo rovněž porušeno její právo vyplývající z § 36 odst. 3 správního řádu, neboť jí nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Městský soud měl pro tuto vadu napadené rozhodnutí zrušit.

Stěžovatelka brojila i proti závěrům městského soudu, které se týkaly nevypořádání důkazních návrhů žalovaným. Provedení důkazů navrhla k posouzení přípustnosti zásahů do nedotknutelnosti obydlí.

Konečně vytkla rozhodnutí i nesprávnost vyhodnocení nezbytnosti provedení důkazu ohledáním na místě, neboť ve věci již bylo vydáno rozhodnutí o odstranění škod z havárie. Za nesprávnou považovala úvahu městského soudu, že i při existenci tohoto rozhodnutí je namístě provést ohledání bytu, neboť by při ohledání mohly být zjištěny další škody. Uvedla, že tyto jiné škody mohou být zjištěny při provádění oprav.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka odkázala na rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2010, kterým žalovaný v obdobné věci zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž jí byla uložena povinnost strpět ohledání v nájemním bytě. Zdůraznila, že v uvedeném rozhodnutí se žalovaný přiklonil k tvrzení stěžovatelky o neoprávněném zásahu do nedotknutelnosti obydlí.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že je nezbytné postavit najisto, zda stěžovatelka svým přístupem poškozuje kulturní památku ve smyslu čl. 35 odst. 3 Listiny. Vzhledem k tomu, že k dané záležitosti nebylo možné opatřit potřebné důkazy, navrhl žalovaný provést důkaz ohledáním na místě samém včetně výslechu osob, které se podílely na odstranění následků havárie.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Stěžovatelka namítla, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Podle ustálené judikatury (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS) lze za rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost považovat rozhodnutí postrádající základní zákonné náležitosti, rozhodnutí, z něhož nelze seznat o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo o věci rozhodnuto. Dále soudní rozhodnutí přezkoumávající správní úkon z jiných než žalobních důvodů, pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek. Nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost je i rozhodnutí, jehož výrok je v rozporu s odůvodněním, rozhodnutí neobsahující vůbec právní závěry vyplývající z rozhodnutých skutkových okolností nebo jehož důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné. Nejvyšší správní soud neshledal v napadeném rozhodnutí vady podobného typu. Pokud stěžovatelka dovozovala nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost z toho, že se městský soud nevyrovnal s jejími námitkami, takové pochybení nezpůsobuje nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost, ale nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodu, není-li z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, proč soud nepovažoval v žalobě uvedenou právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč považuje námitky účastníka řízení na liché, mylné nebo vyvrácené (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud neshledal, že by se městský soud nevypořádal s námitkami stěžovatelky. Z rozhodnutí je patrné, jakými úvahami se městský soud při vypořádání námitek řídil a proč jim nepřisvědčil.

Předmětem řízení byla otázka, zda uložením povinnosti strpět provedení důkazu, spočívajícího v ohledání části nemovitosti, bylo nepřipustným způsobem zasaženo do práva stěžovatelky na ochranu obydlí garantovaného čl. 12 Listiny. Předmětem řízení nebylo to, zda stěžovatelka ohrožuje nebo poškozuje národní kulturní památku hrad B. Návrhy žalovaného na provedení důkazů, zda stěžovatelka poškozuje kulturní památku, proto neměly souvislost s předmětem řízení. Pokud má žalovaný zato, že stěžovatelka poškozuje svým jednáním kulturní památku, je na něm, aby si opatřil důkazy na podporu tohoto tvrzení, případně aby vyvolal řízení, ve kterém tyto důkazy mohou být opatřeny. Nejvyšší správní soud proto v tomto řízení z tohoto důvodu nevyhověl návrhu žalovaného na provedení důkazů.

Stěžovatelka namítla, že uložením povinnosti strpět provedení důkazu ohledáním na místě podle § 54 odst. 1 správního řádu bylo nepřipustně zasaženo do jejího práva na nedotknutelnost obydlí podle čl. 12 odst. 1 Listiny. Podle čl. 12 Listiny „*obydlí je nedotknutelné. Není dovoleno do něj vstoupit bez souhlasu toho, kdo v něm bydlí*“. Citované ustanovení chrání vlastníka nebo oprávněného uživatele obydlí proti komukoliv, tj. proti zásahům orgánu veřejné moci i proti zásahům soukromých subjektů. V posuzovaném případě není sporné, že předmětné prostory slouží k bydlení stěžovatelky. Jak však vyplývá se z čl. 12 Listiny, obydlí je sice nedotknutelné a není dovoleno do něj vstoupit bez souhlasu toho, kdo v něm bydlí, avšak tato nedotknutelnost není absolutní. Ochrana obydlí může být prolomena v případech specifikovaných Listinou v čl. 12 odst. 2 a 3. Druhý odstavce citovaného ustanovení připouští výjimku v případě provedení domovní prohlídky pro účely trestního řízení. Podle odstavce třetího pak zásahy do nedotknutelnosti obydlí mohou být dovoleny zákonem, je-li to v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu života nebo zdraví osob, pro ochranu práv a svobod druhých, nebo pro odvrácení závažného ohrožení veřejné bezpečnosti a pořádku. Uvedené ustanovení tak dovoluje zásah do domovní svobody, který je proveden na základě zákona, sleduje legitimní cíl a je k dosažení tohoto cíle v demokratické společnosti nezbytný (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 3. 12. 2009, sp. zn. II. ÚS 2718/09, usnesení ze dne 27. 2. 1996, sp. zn. I. ÚS 219/95).

Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky citovaného ustanovení byly v posuzovaném případě splněny. Správní orgány postupovaly za základě § 54 správního řádu, který umožňuje správnímu orgánu uložit povinnost strpět ohledání věci (v posuzovaném případě vymezené části nemovitosti) mimo jiné uživateli věci. Citované ustanovení tedy představuje zákonem stanovený průlom do práva garantovaného čl. 12 Listiny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2005, čj. 5 As 38/2004 - 74, č. 745/2006 Sb. NSS). Pokud správní orgány postupovaly podle daného ustanovení a dodržely zákonem stanovené podmínky pro využití daného institutu, postupovaly v souladu se zákonem. Povinnost strpět ohledání byla uložena stěžovatelce jako nájemkyni prostor, v nichž mělo být ohledání provedeno. Usnesení, kterým byla povinnost uložena, bylo stěžovatelce řádně doručeno. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí vymezil, na jaké prostory se uložena povinnost vztahuje, kdy bude důkaz proveden, a odůvodnil, proč stěžovatelce uložil tuto povinnost. Zásah do práva stěžovatelky na ochranu obydlí byl tedy činěn na základě zákona.

Zásah do nedotknutelnosti obydlí stěžovatelky sledoval legitimní cíl. Ze správního spisu vyplynulo, že důkaz ohledáním měl být proveden v řízení o žádosti o vydání stanoviska podle § 14 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči. Řízení bylo zahájeno na základě žádosti správce objektu národní kulturní památky hrad B. o vydání závazného stanoviska k opravě dané národní kulturní památky. V daném řízení orgán státní památkové péče posuzuje přípustnost „*údržby, opravy, rekonstrukce, restaurování nebo jiné úpravy kulturní památky nebo jejího prostředí*“ z hlediska zájmů státní památkové péče (§ 14 odst. 1 a odst. 3 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči). V řízení podle § 14 citovaného zákona se tedy setkává právo žadatele - vlastníka národní kulturní památky - nakládat s předmětem vlastnického práva a zájem na ochraně kulturní památky. Získání stanoviska orgánu státní památkové péče je nezbytnou podmínkou pro možnost provést opravy kulturní památky. Bez získání stanoviska nelze opravy realizovat.

Ze správního spisu vyplynulo, že potřeba opravy vyvstala z důvodu havárie vodovodního a topného systému zjištěné dne 22. 2. 2006. V prostorách ve druhém 2. NP v předhradí hradu B. užívaných stěžovatelkou došlo v důsledku zamrznutí topného a vodovodního systému k prasknutí těles a rozvodů ústředního topení, bojleru na ohřev teplé vody a nádržky WC. Voda následně protekla přes vodorovné konstrukce do místností v 1. NP hradu a promočila stěny, které přiléhají k prostorám užívaných stěžovatelkou. Současně voda zatekla do rozvodů elektriny a zabezpečovacího systému. Jediným podkladem, dokumentujícím rozsah škod v prostorách užívaných stěžovatelkou, byla fotodokumentace pořízená v den havárie. Od té doby stěžovatelka neumožnila do předmětných prostor vstup. Správní orgán I. stupně považoval podklady předložené k žádosti za nedostatečné, což dovozoval z toho (viz žádosti o svolání místního šetření ze dne 17. 3. 2006), že „*byť je již cca 30 dní uzavřen a prostory nejsou vysoušeny ani větrány. K vypracování kvalifikovaného odborného vyjádření je bezpodmínečně nutné zjistit aktuální stav všech povrchů a konstrukcí. Nelze vyloučit, že od 22. 3. 2006 [pozn. Nejvyššího správního soudu: správně 22. 2. 2006] mohlo dojít ke zcela nepředvídaným situacím, které bude nutno v našem odborném stanovisku zohlednit*“. Podle protokolu o místním ohledání ze dne 28. 3. 2006 se v místnosti v 1. NP (pod prostory obývanými stěžovatelkou) začala šířit plíseň, přičemž všechna okna v prostorách obývaných stěžovatelkou jsou orosená. Z protokolu o místním šetření ze dne 20. 4. 2006 vyplynulo, že „*došlo ke zhoršení stavu povrchu stěn a části kleneb, u kterých bylo možno provést prohlídku (dvou místnostech přilehlých ke koupelně v jihovýchodním nároží 2. NP předhradí – č. 57 a 56 [pozn. Nejvyššího správního soudu: jedná se o místnosti přiléhající ke koupelně, která je součástí prostor obývaných stěžovatelkou], a místnostech v 1. NP nacházejících se pod bytem, kde došlo k havárii). Bylo konstatováno, že plíseň v místnosti č. 56 v 2. NP se rozšířila po celé části promáčené stěny a za dřevěnou podlahovou lištu, přilehlé ke koupelně. V místnostech v 1. NP již dochází ke lokálnímu odpadávání části nátěru i omítky*“. Z usnesení ze dne 3. 4. 2006, kterým byla stěžovatelce uložena povinnost strpět ohledání, pak vyplynulo, že povinnost byla stěžovatelce uložena z důvodu potřeby zjistit „*skutečný stav věcí*“.

Jak bylo uvedeno výše, v řízení podle § 14 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, orgán státní památkové péče posuzuje přípustnost obnovy kulturní památky (zde opravy) z hlediska zájmů státní památkové péče. V posuzovaném případě musel správní orgán posoudit přípustnost oprav, jejichž nezbytnost vyvstala v důsledku havárie v prostorách kulturní památky. Podkladem pro posouzení přípustnosti oprav byla fotodokumentace pořízená v den havárie. Tato fotodokumentace však nezachycovala následky havárie, které se objevily až s odstupem času. Při místním šetření byly zjištěny v zasažených místnostech další následky havárie. Tato skutečnost vyvolávala oprávněné obavy, že i v prostorách obývaných stěžovatelkou mohlo dojít ke změně oproti stavu zachyceném ve fotodokumentaci pořízené v den zjištění havárie. Za situace, kdy vznikly důvodné pochybnosti, zda dostupné podklady zachycují stav kulturní památky v době rozhodování a poskytují tak dostatečný podklad pro vydání stanoviska, správní

orgán postupoval zcela správně, pokud v zájmu řádného zjištění skutkového stavu rozhodl o provedení důkazu ohledáním na místě.

Zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, patří mezi základní povinnosti správního orgánu upravených v zásadách činnosti správních orgánů (§ 3 správního řádu). V souladu se zásadou materiální pravdy je správní orgán povinen i bez návrhu provést veškeré důkazy nezbytné pro řádné zjištění stavu věci, ve které řízení vede. Ustanovení § 3 správního řádu je pak konkretizováno v § 50 a násl., který upravuje podklady pro vydání rozhodnutí. V rámci daných ustanovení je upraven i důkaz ohledáním. Tato zásada se uplatňuje i v řízení podle § 14 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči. Před vydáním stanoviska je nezbytné, aby správní orgán byl náležitě seznámen se stavem kulturní památky, aby mohl kvalifikovaně posoudit přípustnost provedení navržených prací na kulturní památce z hlediska jím chráněného zájmu. Zjištění vyplývající z místního šetření dokumentovala změny v rozsahu poškození kulturní památky oproti stavu zachycenému v dostupných podkladech. Správní orgán proto zcela legitimně dospěl k závěru, že mu dostupné podklady neposkytují dostatečný podklad pro rozhodnutí a neumožňují mu posoudit navržené opravy z hlediska zájmu státní památkové péče.

V posuzovaném případě došlo ke střetu práva žadatele o stanovisko, který má v úmyslu určitým způsobem naložit s nemovitostí ve svém vlastnictví, s právem stěžovatelky na ochranu obydlí. Zásah do nedotknutelnosti obydlí směřoval k ochraně práv a svobod žadatele o vydání stanoviska, který měl oprávněný zájem na rychlém ukončení řízení a zhodnocení přípustnosti oprav. Rychlé ukončení řízení a zahájení oprav bylo nepochybně i v zájmu stěžovatelky. Jak vyplývá ze správního spisu, v prostorách, které stěžovatelka obývá, byla demontována „*otopná tělesa a trubkové rozvody ústředního topení*“ (viz odvolání stěžovatelky ze dne 11. 4. 2006 proti usnesení ze dne 3. 4. 2006). Cílem zásahu - ohledání na místě - pak byl nepochybně zájem na ochraně národní kulturní památky hrad B. Ochrana kulturní památky je cílem i účelem celého řízení o vydání stanoviska podle § 14 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči. Ochrana kulturního bohatství České republiky, jehož je předmětná národní kulturní památka součástí, je legitimním cílem vyplývajícím z Ústavy České republiky. Zájem na ochraně a zachování kulturních památek je pak promítnut i do čl. 35 odst. 3 Listiny. Z tohoto článku vyplývá obecný zákaz poškozovat nebo ohrožovat kulturní památky nad míru stanovenou zákonem. Z této negativní povinnosti nepoškozovat vyplývá i implicitní právo každého na zachování kulturní památky, přičemž garantem daného práva je stát. Zájem na ochraně kulturní památky a právo každého na jejím zachování bylo dalším legitimním cílem zásahu do práva stěžovatelky.

Poslední podmínkou přípustnosti zásahu do nedotknutelnosti obydlí je nezbytnost zásahu v demokratické společnosti. Tato podmínka je promítnuta ve správním řízení v § 3 správního řádu. Podle citovaného ustanovení má být zjištěn stav věci v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkonu s požadavky stanovenými v § 2 správního řádu. Podle § 2 odst. 3 správního řádu správní orgán šetří práva i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu dotýká, a může zasahovat do těchto práv jen v nezbytném rozsahu. Nezbytnost provedení důkazu ohledáním vyplynula v posuzovaném případě z nutnosti zjištění stavu národní kulturní památky hrad B. pro účely řízení podle § 14 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, a dále z chování stěžovatelky, která od zjištění havárie dne 22. 2. 2006 neumožnila vstup do prostor poškozených havárií. I když byla v den havárie provedena fotodokumentace škod v prostorách obývaných stěžovatelkou, tato dokumentace nezachycovala další vývoj škod způsobených havárií, např. výskyt plísní v místnostech zasažených havárií. Provedení důkazu ohledáním mělo umožnit zjištění skutkového stavu, na základě kterého by správní orgán mohl kvalifikovaně rozhodnout o žádosti o vydání stanoviska.

Nejvyšší správní soud podotýká, že závěry, které vyplynuly z výše uvedeného ústavního testu jsou obsaženy i v napadeném rozhodnutí městského soudu. Městský soud uvedl, že nedotknutelnost obydlí je limitována § 54 správního řádu a správní orgány postupovaly v souladu s tímto zákonným ustanovením. Konstatoval, že „*smyslem provedení tohoto důkazu, tj. ohledání na místě, je zjištění skutkového stavu věci, tedy rozsahu škod z havárie topného systému; zjištění získaná prostřednictvím tohoto důkazu (tj. ohledání) byla základním předpokladem pro stanovení postupu při odstranění škod ze vzniklé havárie*“.

Stěžovatelka namítla, že se městský soud nevypořádal s námitkou o nesplnění základních podmínek pro použití čl. 35 odst. 3 Listiny. Zdůraznila, že neohrožuje ani nepoškozuje kulturní památku. Nejvyšší správní soud opakovaně podotýká, že předmětem řízení není zjištění původce havárie. Jak uvedl městský soud, žalovaný se snažil odůvodnit odkazem na čl. 35 odst. 3 Listiny nutnost dodržování čl. 12 odst. 1 Listiny. Jak žalovaný zdůraznil, i při respektování práva na nedotknutelnost obydlí je nájemce povinen umožnit pronajímateli řádný výkon jeho povinností. Ze správního spisu vyplynulo, že havárií vodovodního a topného systému došlo k poškození národní kulturní památky. Lze předpokládat, že neodstraněním vzniklých škod by mohlo dojít k dalšímu poškození objektu. Správce objektu za této situace postupoval v souladu s obecnou povinností vyplývající z čl. 35 odst. 3 Listiny a rozhodl se provést opravy objektu, které by potlačily a odstranily negativní následky havárie. Aby mohl začít s opravami, musel dostát požadavku zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, a získat stanovisko orgánu státní památkové péče k zamýšleným opravám. Ani městský soud neuzavřel, že stěžovatelka je původcem nebo zdrojem ohrožení nebo poškození národní kulturní památky. K závěrům o zdroji ohrožení nebo poškození kulturní památky není v řízení o vydání stanoviska podle § 14 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, prostor. Městský soud podrobně vážil v posuzované věci právo stěžovatelky na nedotknutelnost obydlí, právo, respektive povinnost, vlastníka objektu opravit škody způsobené havárií a zájem na ochraně kulturní památky. Úvahy městského soudu o povinnostech stěžovatelky vyplývajících z nájemního vztahu pouze dokreslují celkovou situaci. Upozorňují na skutečnost, že možnost zásahu do obydlí stěžovatelky vyplývá i z jiných zákonných ustanovení, např. občanského zákoníku. Nejvyšší správní soud proto neshledal námitku důvodnou.

Stěžovatelka poukázala na rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2010, čj. MK 7318/2010 OPP, kterým žalovaný zrušil usnesení správního orgánu I. stupně, jímž jí byla uložena povinnost strpět ohledání nájemního bytu. S ohledem na skutečnost, že se žalovaný přiklonil k názoru o nepřipustnosti zásahu do nedotknutelnosti obydlí, je podle stěžovatelky namístě rozhodnutí městského soudu zrušit. Z předloženého rozhodnutí vyplynulo, že žalovaný zrušil v jiné právní věci usnesení, kterým správní orgán I. stupně uložil stěžovatelce v řízení o vydání závazného stanoviska ve věci obnovy národní kulturní památky hrad B. povinnost strpět ohledání prostor, které má v nájmu. Z rozdílného posouzení věci žalovaným však nelze uzavřít, že žalovaný v této věci postupoval nezákonně, a dovozovat z tohoto nesprávnost závěrů městského soudu. Ustanovení § 54 správního řádu, jak bylo uvedeno výše, představuje zákonem stanovený průlom do práva garantovaného čl. 12 Listiny. Vzhledem k tomu, že přípustnost zásahu je podle čl. 12 odst. 3 Listiny podmíněna dalšími podmínkami (legitimní cíl zásahu a nezbytnost zásahu v demokratické společnosti), nelze dospět k obecnému závěru, že uložení povinnosti strpět ohledání obytných prostor vždy představuje nebo nepředstavuje přípustný zásah do práva garantovaného čl. 12 Listiny. Posouzení přípustnosti zásahu vždy záleží na konkrétních okolnostech případu. Správní orgán musí zhodnotit v každém individuálním případě, zda jsou splněny podmínky stanovené pro přípustnost zásahu v čl. 12 odst. 3 Listiny, respektive ve správním řádu. V posuzovaném případě správní orgán náležitě odůvodnil nezbytnost provedení zásahu a je zjevný i legitimní cíl zásahu. Nelze než uzavřít, že zásah do nedotknutelnosti obydlí měl být proveden v případě a v mezích stanovených zákonem, sledoval legitimní cíl a byl

vzhledem k okolnostem případu nezbytný. Pokud pak žalovaný v jiné věci, byť ve stejném typu řízení, dospěl k závěru, že bylo rozhodnuto v rozporu se „základními ústavními principy“, nemá tato skutečnost vliv na dané závěry. Námitka je tak nedůvodná.

Stěžovatelka nesouhlasila se závěry městského soudu o způsobu označení prostor, kde je povinna strpět ohledání. Odkázala přitom na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 7 A 133/1999 a sp. zn. 7 A 54/1997 a uvedla, že prostory měly být označeny v souladu v označení v katastru nemovitostí. Ve věci sp. zn. 7 A 54/1997 vrchní soud posuzoval rozhodnutí, jímž byl „konvolut uměleckých děl“ prohlášen za kulturní památku. Vzhledem k tomu, že se v daném případě jednalo o soubor věcí, nejsou tyto závěry zcela aplikovatelné na posuzovaný případ, krom obecného závěru, že z výroku rozhodnutí musí být zjevné, co bylo předmětem rozhodování. Ve věci sp. zn. 7 A 133/1999 vrchní soud mimo jiné posuzoval způsob označení nemovitosti v rozhodnutí, kterým byla nemovitost prohlášena za kulturní památku. V daném případě byla nemovitost označena číslem popisným, které v katastru nemovitostí nebylo evidováno. K tomu vrchní soud uvedl, že specifikace nemovitostí v rozhodnutí „*musí odpovídat stavu v době jeho vydání a nemovitosti musí být konkretizovány tak, jak jsou v době rozhodnutí zapsány v katastru nemovitostí*“. Lze souhlasit s tím, že nemovitosti by měly být označeny v souladu s údaji katastru nemovitostí, neboť údaje vyplývající z katastru nemovitostí jednoznačně a nezaměnitelně nemovitost identifikují. Ve světle tohoto dílčího závěru, lze souhlasit se stěžovatelkou, že správní orgán neoznačil prostory obývané stěžovatelkou v souladu s údaji v katastru nemovitostí.

Nejvyšší správní soud podotýká, že k tomuto závěru dospěl i městský soud. Městský soud se ale dále zabýval tím, zda neoznačení nemovitosti údaji z katastru nemovitostí způsobuje neurčitost rozhodnutí. Dospěl k závěru, že i bez přesného označení údaji z katastru nemovitostí, jsou prostory, ke kterým se váže uložená povinnost, jednoznačně identifikovány. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Správní orgán uvedl, že se dané prostory nachází v národní kulturní památce hrad B. Z rozhodnutí vyplývá, že se tento objekt nachází na pozemku parc. č. 1, k. ú. B. Jak vyplývá z výpisu z katastru nemovitostí a katastrální mapy (viz správní spis) na pozemku parc. č. 1, k. ú. B, se nachází pouze budova č. p. 8. Byť tedy lze správnímu orgánu vytknout, že budovu neoznačil číslem popisným, Nejvyšší správní soud má zato, že objekt je dostatečně a nezaměnitelně určen. Vymezení prostor tím, že se nacházejí v přesně určené národní kulturní památce považuje Nejvyšší správní soud za zcela nezaměnitelné. Pokud se pak jedná o umístění prostor, které má stěžovatelka v nájmu, v objektu, i z adresy, kterou stěžovatelka uvádí (B. 8), vyplývá, že předmětné prostory nemají přiděleno vlastní číslo. Prostory jsou tedy označeny umístěním v objektu č. p. 8 a dále jménem stěžovatelky, která je má v nájmu. Pokud tedy správní orgán dále vyznačil, že se daný byt nachází 2. NP pravé části předhradí hradu B., navíc určil, že stěžovatelka je nájemkyní předmětných prostor, jedná se o dostatečně přesné a nezaměnitelné určení.

Pokud se jedná o stěžovatelkou vyjádřenou pochybnost ohledně umístění bytu v „pravé části přehradí“, z půdorysů založených ve správním spise, opačně směrově orientovaných než půdorys doložený stěžovatelkou, je zjevné, ve které části objektu se prostory obývané stěžovatelkou nacházejí. Nejvyšší správní soud nemá důvod pochybovat o správnosti podkladů založených ve správním spise, které jsou, na rozdíl od půdorysu předloženého stěžovatelkou, opatřeny směrovou růžicí.

Stěžovatelka namítla, že bylo porušeno její právo vyplývající z § 36 odst. 3 správního řádu, když ji žalovaný nevyzval, aby se vyjádřila k podkladům rozhodnutí. Ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný neprovedl v odvolacím řízení žádné důkazní prostředky. Předmětem sporu v odvolacím řízení byla otázka, zda je správní orgán oprávněn stěžovatelce uložit

povinnost strpět ohledání v prostorách, které má v nájmu. Šlo tak o posouzení právních, nikoli skutkových otázek. Smyslem § 36 odst. 3 správního řádu je poskytnout účastníku řízení možnost prezentovat správnímu orgánu své stanovisko k důkazním prostředkům, které správní orgán shromáždil ve správním řízení. Za předpokladu, že žalovaný neprovedl ve věci další dokazování, nedošlo k porušení zákona, pokud správní orgán nedal účastníkovi řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2004, čj. 7 As 40/2003 - 61, č. 958/2006 Sb. NSS). Lze tak souhlasit se závěrem městského soudu, že vyzvání stěžovatelky k vyjádření se k důkazům by představovalo čistě formální úkon.

Pokud pak stěžovatelka brojila proti tvrzení městského soudu, že v posuzovaném případě neprobíhalo správní řízení, Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku důvodnou. Z napadeného rozsudku nevyplývá, že by městský soud dospěl k závěru, že řízení o odvolání není správním řízením. Městský soud nepochybně vycházel z toho, že o provedení důkazu ohledáním se nevede samostatné řízení. Pokud je však proti rozhodnutí o uložení povinnosti strpět provedení důkazu podáno odvolání, je již namístě uvažovat o tom, zda procesní práva odvolatele byla zachována. Ze tak městský soud uvažoval, vyplývá i z vypořádání námitky porušení § 36 odst. 3 správního řádu.

Stěžovatelka namítla, že se žalovaný nevypořádal s důkazními návrhy obsaženými v podání ze dne 11. 4. 2006. Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatelka učinila dvě podání datovaná dnem 11. 4. 2006: a) podání, jehož součástí bylo i odvolání proti usnesení ze dne 3. 4. 2006, které neobsahovalo žádný návrh na provedení důkazů; b) podání označené jako 1. Návrh k přerušení řízení podle § 64 v návaznosti na řešení předběžné otázky podle § 57 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., 2. Návrh na provedení důkazu znaleckým posudkem a 3. Návrh na provedení důkazu výsledkem svědka. Druhé podání stěžovatelka učinila „jako účastník řízení před OKPP KUOK [pozn. Nejvyššího správního soudu: odbor kultury a památkové péče Krajského úřadu Olomouckého kraje, tj. správní orgán I. stupně] jako správním orgánem ve věci *„odstraňování následků havárie systému ústředního topení v nájemném bytě v objektu bradu B. užívaném nájemnicí PhDr. H. V. P.“*. Je tak zjevné, že dané podání se týkalo provedení důkazních prostředků v rámci řízení před správním orgánem I. stupně, nikoli v odvolacím řízení proti rozhodnutí o uložení povinnosti strpět ohledání na místě. Ostatně v podání, jehož součástí je i odvolání stěžovatelka uvedla, že je „*ve smyslu ust. § 27 zák. č. 500/2004 Sb. (dále SŘ) účastníkem řízení vedeného u OKPP KUOK*“, a žádala, aby s ní jako s účastníkem bylo jednáno. Ze správního spisu tedy vyplývá, že stěžovatelka podala odvolání proti usnesení ze dne 3. 4. 2006, kterým jí byla uložena povinnost strpět ohledání prostor, které má v nájmu. Dále se domáhala účastenství v řízení o vydání stanoviska a v rámci tohoto řízení navrhla provedení důkazů. Tato dvě podání je však nezbytné posuzovat odděleně a rovněž správní orgány o nich samostatně rozhodly. O podání, jímž se stěžovatelka domáhala příznání postavení účastníka řízení, pak rozhodl správní orgán I. stupně usnesením ze dne 19. 4. 2009, čj. KUOK/42162/2006. O otázce účastenství stěžovatelky v řízení o žádosti o vydání stanoviska tak správní orgán rozhodl samostatným usnesením, které není předmětem tohoto soudního přezkumu. Pokud pak stěžovatelka navrhla provedení výslechu svědka v řízení před správním orgánem I. stupně, ve kterém se domáhala postavení účastníka, není možné vytýkat žalovanému, že se předmětnými důkazními návrhy nezabýval.

Stěžovatelka namítla, že provedení důkazu ohledání na místě nebylo nezbytné, neboť ve věci bylo vydáno rozhodnutí i bez provedení důkazu. Tato námitka není důvodná. Nadbytečnost provedení důkazu ohledáním nelze dovodit z toho, že orgán státní památkové péče vydal rozhodnutí i bez provedení daného důkazu. Správní orgán je při zjišťování skutkového stavu věci vázán zásadou procesní ekonomie. Musí tedy vést řízení do nejúčelněji, nejrychleji a nejlevněji (§ 6 správního řádu). Za situace, kdy provedení důkazu je aktivně právními

prostředky bráněno osobou, bez jejíž aktivní spoluúčasti nelze důkaz provést (zde však Nejvyšší správní soud nijak nezpochybnuje právo stěžovatelky tyto právní kroky činit), a trvání na provedení důkazu je tak časově a finančně náročné a jsou s ním spojeny objektivní obtíže, musí správní orgán poměřit zájem na zjištění skutkového stavu věci s dalšími zájmy v řízení (např. zájem žadatele na rychlém ukončení řízení, zájem státní památkové péče na odstranění škod na kulturní památce). Pokud tedy správní orgán i bez provedení důkazu ohledáním ve věci rozhodl, neznamená to, že provedení důkazu nebylo nezbytné.

Stěžovatelka nakonec namítla, že úvahy městského soudu, podle nichž při ohledání mohly být zjištěny další škody z havárie jsou podle stěžovatelky nesprávné, neboť tyto škody mohou být zjištěny při provádění oprav. Tuto námitku rovněž neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. Stěžovatelka opomíjí skutečnost, že povinnost strpět provedení důkazu ohledání jí byla uložena v rámci řízení o vydání stanoviska k opravám národní kulturní památky hrad B. Účelem předmětného řízení bylo zhodnocení přípustnosti prací, které vlastník stavby zamýšlí provést, z hlediska zájmů státní památkové péče. Žadatel může realizovat práce pouze v rozsahu, na který se vztahuje kladné stanovisko. Při realizaci oprav je navíc vázán podmínkami, kterými správní orgán stanovisko podmínil. Objevení případných „dalších škod“ nemůže orgán státní památkové péče zohlednit ve svém stanovisku. Při objevení těchto „dalších škod“ je třeba zvážit, zda způsob obnovy posouzený orgánem státní památkové péče je pro odstranění dané škody vhodný, případně, zda lze škodu způsobem posouzeným správním orgánem odstranit, nebo alespoň potlačit její negativní následky. Pokud pak způsob obnovy posouzený orgánem státní památkové péče je pro opravu zjištěné škody nevhodný, nedostatečný atd., znamenalo by to pro vlastníka nutnost získat nové stanovisko podle § 14 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči. Je proto zjevný rozdíl mezi „dalšími škodami“, které budou zjištěny v řízení žádosti o vydání stanoviska, a škodami, které vyjdou najevo až při provádění oprav. Na škody zjištěné v průběhu řízení je možné reagovat změnou žádosti o vydání stanoviska, případně tyto další zjištěné škody mohou být zohledněny v podmínkách stanovených orgánem státní památkové péče ve stanovisku. Naproti tomu škody zjištěné v průběhu oprav mohou způsobit zastavení prací z důvodu nutnosti získat nové stanovisko. Z možnosti zjištění dalších škod v průběhu provádění oprav tedy nelze dovodit, že provedení důkazu ohledáním nebylo nezbytné.

Nejvyšší správní soud neshledal napadené rozhodnutí městského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu podle obsahu soudního spisu nevznikly náklady řízení nad rámec běžné činnosti.

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti usnesením ze dne 10. 12. 2009, čj. 8 As 42/2009 - 184, ustanovena advokátka JUDr. Jana Kašpárková. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené zástupkyni stěžovatelky odměnu za tři úkony právní služby (první porada se stěžovatelkou dne 4. 1. 2010 včetně převzetí a přípravy zastoupení, další porada se stěžovatelkou dne 20. 1. 2010 v délce 1 hodina a 10 minut a sepsání doplnění kasační stížnosti) po 2100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. b), c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále tři paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky; celkem tedy 7200 Kč. Tuto částku Nejvyšší správní soud zvýšil podle § 35 odst. 8 s. ř. s. o částku 1440 Kč, odpovídající 20 % dani z přidané hodnoty, neboť zástupkyně stěžovatelky doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty. Zástupkyni stěžovatelky bude částka ve výši 8640 Kč vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud neuznal za samostatný úkon právní služby „prostudování spisu“, který zástupkyně stěžovatelky uplatňovala v rozsahu 5 hodin za studium „materiálů klientky“ dne 21. 1. 2010 a dále za „ověření úplnosti podkladů od klientky dle soudního spisu“ dne 19. 2. 2010, celkem tedy tři úkony právní služby. Nejvyšší správní soud opakovaně se svých rozhodnutích uvedl, že ne za veškeré úkony, které advokát ve věci učiní, je možno přiznat odměnu podle § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Zdůrazňuje, že seznámení se s „materiály klientky“ nelze za studium spisu považovat. Materiály klienta nepředstavují spis ve smyslu § 11 odst. 1 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb. Spis je soubor zejména listin, které se vztahují k věci, v níž orgán veřejné moci jedná, a který orgán veřejné moci v každé věci zakládá a vede. Materiály klienta nepředstavují spis, byť lze souhlasit s tím, že mnohé z těchto podkladů mohou být součástí spisu. Seznámením se s materiály klienta se zástupce seznamuje s věcí, což je nezbytným předpokladem přípravy zastoupení. Tento úkon je třeba považovat za součást úkonu právní služby spočívajícího v převzetí a přípravě zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. Pokud se pak jedná o studium soudního spisu dne 19. 2. 2010, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, čj. 5 Afs 32/2009 - 105, uvedl, že studium spisu „[j]e třeba považovat za součást úkonu právní služby spočívajícího v převzetí a přípravě zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., nikoli za samostatný úkon právní služby, jenž by byl svou povahou nejbližší prostudování trestního spisu při skončení vyšetřování ve smyslu § 11 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 11 odst. 3 citované vyhlášky. V daném případě se jedná o nezbytný krok na počátku zastupování v řízení o kasační stížnosti, aby se ustanovený advokát s věcí seznámil, nejde tedy o úkon srovnatelný s prostudováním trestního spisu dle cit. ustanovení vyhlášky, ke němuž dochází v průběhu trestního řízení, a to po skončení jeho přípravné fáze (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, čj. 5 Azs 33/2008 - 40, dostupné na www.nssoud.cz)“. Studium spisu je tedy považováno za součást úkonu spočívajícího v převzetí a přípravě zastoupení. V rozsudku ze dne 10. 9. 2008, čj. 9 Azs 46/2008 - 71, Nejvyšší správní soud uvedl, že studium spisu „[p]ro účely řízení o kasační stížnosti ve věci správního soudnictví posoudil jako úkon svou povahou patřící pod ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, tzn. považuje jej za součást přípravy a převzetí zastoupení v řízení o kasační stížnosti, pokud není prokázán žádný jiný, resp. další dostatečně relevantní důvod k nablédnutí do spisu v rámci probíhajícího řízení, a tato skutečnost se zároveň v podstatné míře neodrazila v argumentaci doplněného, resp. upřesněného podání“. V rozsudku ze dne 12. 3. 2008, čj. 6 Ads 97/2007 - 133, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „[s]tudium spisu nelze považovat za úkon, za který by byla ustanoveným zástupcům obecně přiznávána odměna. Opačný případ nastává, pokud doplnění kasační stížnosti opodstatněně reagovalo na skutečnosti zjištěné studiem spisu, s nimiž se jinak mohl ustanovený advokát pro důsledné hájení práv a zájmů stěžovatele seznámit pouze problematicky“. O takový případ se v projednávané věci nejedná. Studium soudního spisu se nikterak neodrazilo v další činnosti zástupkyně stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud konečně neuznal za samostatný úkon právní služby podání ze dne 11. 6. 2010, neboť tímto podáním byla Nejvyššímu správnímu soudu pouze předložena listina, rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 5. 2010. Samotné předložení listiny na podporu dříve uplatněných argumentů nelze považovat za úkon právní služby.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 22. července 2010

JUDr. Jan Passer
předseda senátu